

Karhun sydämessä eli tervetuloa pimeys

Joulukuun iltana Hukkanen pohti että sanomalehdestä saisi kokonaisen ja ehjän vain saunanpesässä polttamalla. Tässä pimeydessä lehti oli vain otsikoiden, uutispätkien ja palstojen silpoma levoton päiväuni joka propagoi uskomusta että todellisuus oli tänäänkin muutaman kymmenen sivun mittainen vakio. Syttypuiden päälle rutisteltuina ja tulen puhdistamina nousisivat taivaan tuuliin syntyneet ja kuolleet kirjaimet, pudonneet, valehdelleet, tunnustaneet ja selitelleet nimet joita kukaan ei huomenna muistaisi. Veto veisi joutavat ajatukset ja suloinen kaamos saisi kietoa metsätorpan märkiin sarkaisiin helmoihinsa.

Raapaistuaan Hukkanen katseli mitä tuvan puolella tapahtui. Luojan kiitos, ei mitään uutisarvoista. Kaisa-liittymä makoili sängyllä silmät autuaasti rupsallaan, pöytää valaisi kynttilä ja ainoa talvikärpänen oli nukahtanut soppalautasen reunalle. Pehmoista oli toimeettomuus ja loitolla pysyivät maailman kiire ja parku.

Flanellipyjamassa ja villasukissaan Hukkanen astui ovesta pihamaalle. Samettinen tihku ja ihana musta mitänsanomattomuus olivat tulleet tähän maankolkkaan ihmisen sielua hivelemään. Ajatuskaan ei katsonut asiakseen liikkua tässä paratiisissa. Filosofisten py-

rintöjensä ulottuvuuksista Hukkanen piti arvokkaimpana juuri tätä: myriadit tähdet eivät vaatineet laskemaan, tuuli ei aisteja pyytännyt osallistumaan ja pöllötkin pitivät päänsä kiinni. Miten täydeltä tuntui tekemättömän ja näkymättömän korkeuden kädetön kosketus. Poissa pysyivät numeraalien äksii, aksioomien ahne läähätys ja ennusteiden epäluuloinen kyräily. Kastunut kangas ihoaan vasten ihminen tunsu oikeat rajansa joita maata kohti painuva saunan sauha vihjaili kohta koeteltavan, ja mären villasukat kiinnittivät kokijansa alisen syvimpiin tyhjiyksiin.

Ei mitään. Siinä oli suomalaisen kaamoksen suurin lahja lapselleen. Hukkasesta tuntui että hektisen vuoden majesteettinen huokaisu laskeutui hänen harteilleen ja pimeys nieli hänen nimensä, sotunsa ja sukupuolensa. Ja kaukana onneksi vielä oli kevään hälinä, kun joutsenmerkit taas palaisivat Suomeen ja festarien päästökojut kauppaisivat kuolleita muikkujaan.

Karhua on tähdättävä sydämeen, oli naapurin mies sanonut. Hukkanen tunsu kuinka maa kumahti kaikkivoipaisessa pimeydessään. Suomalainen zen.

ILPO TIIHONEN